

خراب کاری میمون‌های تبهکار را به چاپ رساند. ناشر کتاب، تلاش چندانی در ترویج آن صورت نداد، اما پرفروش‌ترین کتاب شد یک اثر کلاسیک افراطی که موجب انقلاب طرفداران افراطی محیط‌زیست با نام اول زمین! که سیاست‌هایشان بازتاب فلسفه زیست محیطی ابی بود گردید. ترفندهایی که گروه اول زمین! به کار می‌گرفت، از گسترش جنگل‌زدایی مناطق طبیعی که شامل خراب‌کاری‌های زنجیره توسعه-دهندگان و بلدوزرها می‌شد، ممانعت می‌کرد، کارهایی که گروه، نام خراب‌کاری میمون‌ها را بر آنها نهاده بودند.

آثار هنری افریقا

آثار هنری در اکثر نقاط افریقا، نمودی از فعالیت‌هایی است که برای بقای زندگی، چه زندگی جسمانی و چه زندگی معنوی، صورت می‌گیرند. اکثر روستا نشینانی که در قلمرو امپراطوری-های قدیم، زندگی می‌کردند، کشاورز و یا گله‌دار بودند که در جوامعی خودمختار می‌زیستند. هر جامعه یا گروه قومی، برای خلق آثار هنری که مربوط به فعالیت‌های معنوی و غیر معنوی و همچنین نیازهای روزمره نظیر ابزار کشاورزی، سفالگری، اثاثیه منزل و پوشاک، هنرمندان و صنعتگران مخصوص به خود را دارا بود. هنرمندانی که در خدمت پادشاهان بودند را آهنگران، سفالگران و بافنده‌های بومی تشکیل می‌دادند که به منظور خلق آثار هنری مختص به دربار، به کار گماشته شده بودند.

«تراکوتا» های «دژنه»

این مجسمه‌ها متعلق به کشور «مالی» هستند و در فواصل بین قرن‌های ۱۳ تا ۱۵، ساخته می‌شدند. مدل‌های «سوار کار» و «کماندار» در بین قدیمی‌ترین مجموعه آثار موزه نگهداری می‌شوند. ما از چگونگی کاربرد آنها در قدیم اطلاعی نداریم. دلیل اصلی بقای این مجسمه، دوام سفال حرارت دیده یا «تراکوتا» است. سفال حرارت دیده، اگر چه قابل شکستن است، اما بر خلاف چوب، به مرور زمان تخریب نمی‌شود. علی‌رغم صدماتی که به این مجسمه‌ها وارد آمده است، ترکیب اصلی آنها آن قدر حفظ شده است که محتوای آن قابل تشخیص و هنر به کار رفته در آن تحسین برانگیز باشد. این مجسمه‌ها در نزدیکی «دژنه» واقع در منطقه دلتای درون ریز رودخانه «نیجر» که قلب امپراطوری «مالی» بین سده‌های ۱۳ تا ۱۶ بوده است، از زیر خاک بیرون آورده شده‌اند. شواهد باستان‌شناختی نشان می‌دهند که ۲۰۰ سال پیش از میلاد حضرت مسیح، مراکز شهری بسیار متمدنی در این منطقه وجود داشته‌اند این مجسمه‌ها، نمادی از سربازهای ملبس به لباس و یراق نظامی می‌باشند. آنها مجهز به تیردان (وسیله‌ای که تیرها را در آن قرار می‌دهند). در پشت کمرشان می‌باشند و چاقوهایی نیز با بندهای چرمی به بازوهای چپ‌شان بسته شده است. گردن اسب نیز به لگامی سنتی و تزئینی مجهز گردیده است.

تجهیزات و تزئینات این مجسمه‌ها، شاهی بر وجود نوع دیگر این مجسمه‌ها می‌باشند. گزارش شده است که ارتش «مانسا موسا»، متشکل از ۱۰۰۰۰۰ مرد قوی بوده است. سازنده همه این تجهیزات به سرمایه‌ای کلان و دسترسی به مواد متنوع بسیاری چه از طریق تولیدات بومی و چه از طریق خرید مواد از صنعتگران، نیاز دارد. به عنوان مثال، لگام‌های آهنی در «کومی ساله» که به احتمال زیاد پایتخت امپراطوری قدیم «غنا» (در سال‌های ۱۱۰۰ - ۷۰۰) بوده است و امروزه، کشور «موریتانی» نام گرفته است، از زیر خاک بیرون آورده شده‌اند.

مجسمه «سوارکار» به خاطر شکل اسب آن بسیار جالب توجه است، جانوری که بومی آفریقا نیست. به دلیل این که اسب‌های این ناحیه، به توجه و مراقبت زیادی نیاز دارند، وجود آنها معمولاً نشانگر جامعه‌ای است با ثروت و منابع سرشار. مجسمه‌های موزه، شواهد گویای این امپراطوری عظیم می‌باشند.



پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی